

muligt, at Ministeriet har Dygtighed til at udføre noget Saadant, til at naae et saadant Maal, da veed jeg ikke, hvorfor vi skulle vende os til Hans Majestæt Kongen i en særlig Adresse. I Tilfælde af, at det, som Ministeriet har sagt os om hvad det ikke vil og ikke tør, viser os, at Ministeriet, hvad det saa end maatte kunne, dog ikke vil eller tør stræbe mod det eneste Maal, som efter vor Overbeviisning kan være til Fædrelandets Lær, og som er Folkets billigste og mindst mulige Duffe, da er det aabenbart, at vi ikke kunne have Tillid til Ministeriet, at vi umuligen kunne, saaledes som det dog lod til den ærede Forslagsstiller tænkte sig det muligt, have den Tillid, at vi, skjøndt Ministeriet siger, at det ikke kan sige os, hvad det tragter efter, hvad det sigter til, hvad det arbejder paa, dog skulde kunne lade det arbejde i Ro, indtil vi see Frugterne af dette dets Arbejde; — jeg siger det er umuligt, dersom vi finde, at det allerede var sørgeligt nok, om ikke utaa- leligt, om det Maal blev opnaaet, som Ministeriet efter dets eget Udsagn ikke tør sige os, at det vil sigte og arbejde hen til. Ministeriet har, saavidt jeg har forstaaet, ikke ladet den mindste Tvivl om, til hvilken Side det vil gaae, naar det gaaer, naar det ophører at pausere, naar det ikke længer puffer eller hviler, saa vi ikke kunne tænke, maaskee opgiver det, hvad der fra først af var dets Program, fordi det finder, at det er for haardt, at det er for utaa- leligt for Danmark, at det vilde være en altfor stor Skjædsel, om der skulde gaaes ind paa saadanne Betingelser, der vel kunde passe til stadige Nederlag men ikke til Seire, ikke passe, efterat det, hvorom vi have trættes, var kommet i Danmarks BOLD, efterat der var sluttet Fred med Rigets Fjende, med det tydske Forbund uden nogen Betingelse, der skulde gjøre os Saadant enten til Bligt eller Nodvendighed. Nei, Ministeriet har, saavidt jeg har kunnet forstaae det, ikke ladet os Grund til at tvivle, at det var til den anden Side, at der var endnu Indrømmelser, det maatte finde sig nødsaget til at gjøre, dersom det i det Hele taget skulde optage Forhandlingerne, dersom det skulde blive ved at prøve ved et

Skridt at forlænge sin Løbebane. Derfor siger jeg, at det er langtfra, at vi, hvis vi virkelig have et andet Maal end Ministrene, skulde kunne naae det ved at udtrykke os saaledes, som denne Adresse meer eller mindre klart omtaler Sagen. Er det et saadant Maal, som vi ville kræve, at vort Ministerium skulde stræbe til, at det til det Øverste skulde staae ligesaa fast paa, som Follet og Hæren have i Marken staaet paa, hvad de forlangte, indtil de fik det, staae paa det til det Øverste, indtil, om Ulykken skulde være, at vi da see os virkelig udvortes nødte til at opgive, hvad vi dog føle horer med til Danmarks Rige og dets selvstændige Tilværelse, da maa dette Maal naaes paa en ganske anden Maade. Endeligen maa jeg tilføje, at enhver dunkel og uklar Øtring om vort Forhold til det tydske Forbund, maa jeg sige efter min fulde Overbeviisning, og jeg troer ogsaa efter det danske Folks Følelse, vilde være ikke alene en Feil, men en utilgivelig Feil hos den danske Rigsdag; thi saalange Danmark hverken kan ønske eller haabe at blive enten Sjælen i det tydske Forbund eller paa nogen Maade komme til engang at staae ved Siden af de der raadende Magter, saa er det, mener jeg, aldeles utilgiveligt andet, end at de, som skulle udtrykke det danske Folks Stemme, ligesom de, der skulle styre og lede Forhandlingerne med de udenlandske Magter, det gaae iøvrigt som det vil, maae staae fast derpaa, at ikke det tydske Forbund paa nogen Maade kan faae enten lovgivende eller bestemmende Indflydelse paa Danmarks Rige, Slesvig iberegnet.

Lehmann: Uden her at kunne eller ville gaae ind paa en yderligere Discussion af Realiteten skal jeg dog tillade mig at bemærke, at naar det er forekastet det fremlagte Udkast, at det i visse Punkter er gyngende, saa kan jeg vistnok ikke fralægge det denne Egenkab, men mener, at dette er en uundgaaelig Følge af den Uklarhed, hvori baade vi og vore Forhold befinde sig. Ja, dersom vi vilde stille Sagen paa Spidsen, saa var det let at være baade kort og klar. Dersom vi dristede os til at sige, at vi havde „det meest anseete Ministerium i Europa“, at det med sikker Haand